

25 lat

Agencja Restrukturyzacji
i Modernizacji Rolnictwa

Departament Działań Delegowanych

Centrala ARiMR
ul. Poleczki 33, 02-822 Warszawa

Pani
Izabela Mroczek
Dyrektor Departamentu Programów
Rozwoju Obszarów Wiejskich
Urząd Marszałkowski
Województwa Wielkopolskiego

Wasze pismo z dnia
2019-10-09

Znak
DOW-I-1.052.78.2019

Nasz znak
DDD.WDS.65150.25.2019.TM

Data
04.12.2019 r.

Sprawa: Realizowanie inwestycji metodą in-house z PROW na lata 2014-2020 w ramach operacji typu „Gospodarka wodno-ściekowa”

W odpowiedzi na Państwa pismo, znak jw., zawierające prośbę o wyjaśnienie możliwości powierzenia przez gminy będące beneficjentami poddziałania „Wsparcie inwestycji związanych z tworzeniem, ulepszaniem lub rozbudową wszystkich rodzajów małej infrastruktury, w tym inwestycji w energię odnawialną i w oszczędzanie energii” (w ramach typu operacji „Gospodarka wodno-ściekowa”) realizacji inwestycji metodą „in-house” zlecając wykonanie zadań własnym spółkom komunalnym lub zakładom budżetowym, w oparciu o opinię prawną ARiMR przedstawiam następujące informacje.

Problematyka poruszana w Państwa piśmie porusza kilka kwestii a mianowicie (1) pierwszą kwestią, jest powierzenie przez gminę w trybie zamówienia in-house (w ramach realizacji operacji) zadań np. własnym spółkom komunalnym, jako wykonawcom. W tym zakresie, w ocenie SW, biorąc pod uwagę obowiązujące przepisy prawa (ustawę z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych, dalej: ustawa Pzp oraz postanowienia umowy o przyznaniu pomocy zawieranej na dofinansowanie operacji typu „Gospodarka wodno-ściekowa”) nie ma przeszkód do tego, aby gmina realizowała operację metodą in-house poprzez powierzenie zadań np. własnej spółce komunalnej, w charakterze wykonawcy takich zadań. (2) Druga kwestia dotyczy ustanowienia inwestora zastępczego przez gminę w postaci spółki komunalnej, który miałby działać odpłatnie w imieniu zamawiającego i odpowiadać przed nim za organizację i koordynację działań wszystkich stron uczestniczących w procesie inwestycyjnym. W tym kontekście wyrażają Państwo wątpliwość, czy biorąc pod uwagę zapisy rozporządzenia MRiRW z dnia 14 lipca 2016 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania oraz wypłaty pomocy finansowej na operacje typu „Gospodarka wodno-ściekowa” (...), dalej: rozporządzenie wykonawcze, określające rodzaj podmiotów mogących ubiegać się o przyznanie pomocy, działanie beneficjenta polegające na powierzeniu funkcji inwestora zastępczego np. spółce komunalnej, w której udziałowcami byłyby również podmioty prywatne nie stanowiłoby obejścia przepisów rozporządzenia wykonawczego w ww. zakresie. (3) Trzecia kwestia, to wątpliwość odnośnie tego, czy w przypadku udzielenia przez SW ewentualnej zgody na przeniesienie własności lub posiadania dóbr nabytych w ramach realizacji ww. operacji z gminy na rzecz spółki, w której jedynym udziałowcem jest jednostka samorządu terytorialnego, przypadający na beneficjenta (gminę) limit pomocy w wysokości 2 mln zł zostaje przeniesiony na przejemcę operacji (spółkę).

Na kanwie Państwa pisma mogą powstać również wątpliwości, a mianowicie, (4) czy umowy za wykonanie usługi inwestora zastępczego przez spółkę komunalną, która w imieniu zamawiającego (beneficjenta) będzie odpowiadać przed nim za organizację i koordynację działań wszystkich stron uczestniczących w procesie inwestycyjnym winny być odpłatne.

Odnosząc się do poruszonych w Państwa piśmie kwestii, zauważam, co następuje:

Klasyczne zamówienie in-house, o których mowa w Państwa piśmie, zostały unormowane w postanowieniach art. 67 ust. 1 pkt 12 ustawy Pzp. W ust. 1 pkt 12 wskazanego przepisu określono, że tryb z wolnej ręki może być zastosowany w sytuacji, gdy zamówienie udzielane jest przez zamawiającego, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1-3a tej ustawy, osobie prawnej, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki: (1) zamawiający sprawuje nad tą osobą prawną kontrolę odpowiadającą kontroli sprawowanej nad własnymi jednostkami, polegającą na dominującym wpływie na cele strategiczne oraz istotne decyzje dotyczące zarządzania sprawami tej osoby prawnej; warunek ten jest również spełniony, gdy kontrolę taką sprawuje inna osoba prawna kontrolowana przez zamawiającego w taki sam sposób; (2) ponad 90% działalności kontrolowanej osoby prawnej dotyczy wykonywania zadań powierzonych jej przez zamawiającego sprawującego kontrolę lub przez inną osobę prawną, nad którą ten zamawiający sprawuje kontrolę, o której mowa w pkt 1; (3) w kontrolowanej osobie prawnej nie ma bezpośredniego udziału kapitału prywatnego.

Przesłanki określone w art. 67 ust. 1 pkt 12 ustawy Pzp mają charakter podmiotowy, ponieważ krąg zamawiających został ograniczony tylko do zamawiających określonych w art. 3 ust. 1 pkt 1-3a. Ponadto zamówienia, które mogą zostać udzielone na podstawie tego przepisu, nie są ograniczone przedmiotowo. Jeśli zatem zostaną spełnione przesłanki o charakterze podmiotowym, zamawiający może zlecić w trybie art. 67 ust. 1 pkt 12 ustawy Pzp wykonanie każdej usługi, roboty budowlanej czy dostawy. Zamawiający taki może na podstawie art. 67 ust. 1 pkt 12 udzielić zamówienia z wolnej ręki, jeśli tylko udziela go osobie prawnej, w szczególności sposób od niego zależnej.

Ad. 1.

Należy zauważyć, że art. 67 ust. 1 pkt 12 ustawy Pzp dopuszcza możliwość powierzenia wykonania zamówienia przez podmiot sektora publicznego (np. gminę), osobie prawnej, do których należą m.in. spółki komunalne, o ile spełnione zostaną łącznie trzy warunki, o których mowa w tym przepisie. Podzielamy zatem Państwa stanowisko wyrażone w piśmie, w kwestii możliwości powierzenia przez beneficjenta (gminę) realizacji inwestycji metodą zamówienia „in-house” poprzez zlecenie wykonania określonych zadań np. własnym spółkom komunalnym, występującym w charakterze wykonawców zadań (po spełnieniu ustawowych warunków dla tego typu zamówień).

Przy czym zwracamy uwagę, że jednostki samorządu terytorialnego (np. gmina) mogą wykonywać zadania własne w formie własnej jednostki organizacyjnej, tj. samorządowego zakładu budżetowego lub utworzonej przez siebie spółki prawa handlowego lub poprzez powierzenie wykonania określonych zadań podmiotom zewnętrznym na podstawie umowy (vide: ustawa z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej). Wybór określonej formy wykonywania zadań własnych jednostki samorządu terytorialnego należy do organu stanowiącego tej jednostki. Jeżeli zatem jednostka samorządu terytorialnego wykonuje zadania własne w formie samorządowego zakładu budżetowego lub utworzonej przez siebie spółki prawa handlowego to działa bezpośrednio na gruncie ustawy o gospodarce komunalnej i wówczas nie stosuje się do realizacji tych zadań ustawy Pzp. Tytułem do wykonywania określonych zadań komunalnych jest bowiem akt kreujący tę jednostkę organizacyjną np. uchwała rady gminy oraz akt o tworzeniu spółki (akt założycielski albo statut). W takim przypadku można stwierdzić, że gmina działa za pośrednictwem swojej jednostki organizacyjnej, np. spółki. Relacje prawne powstające pomiędzy gminą a spółką nie mają w tym zakresie charakteru umowy wzajemnej z uwagi na brak ekwiwalentności świadczeń (nie jest wymagane zawarcie umowy). Powyższe potwierdził NSA w wyroku z dnia 11 sierpnia 2005 r. sygn. akt II GSK 105/05. Tylko wówczas jeżeli jednostka samorządu terytorialnego decyduje się na powierzenie wykonania

określonych zadań na podstawie umowy - udziela zamówienia publicznego i w tym celu zobowiązana jest stosować przepisy ustawy Pzp, tj. tryby podstawowe (przetarg nieograniczony lub ograniczony) lub inne procedury, w tymm.in. art. 67 ust. 1 pkt 12 ustawy Pzp-jeżeli spełnione są opisane w tym przepisie przesłanki.

Ad. 2.

Druga poruszana kwestia sprowadza się do odpowiedzi na pytanie, czy ustanowienie przez gminę inwestora zastępczego w postaci spółki komunalnej, w której udziałowcami byłyby również podmioty prywatne (który to inwestor miałby działać odpłatnie w imieniu zamawiającego i odpowiadać przed nim za organizację i koordynację działań w procesie inwestycyjnym), nie będzie prowadzić do obejścia przepisów rozporządzenia wykonawczego określających rodzaj podmiotów mogących ubiegać się o przyznanie pomocy. Innymi słowy, SW zmierza do wyjaśnienia, czy jeżeli investorem zastępczym gminy byłby podmiot inny niż wskazany w § 3 pkt 2 rozporządzenia wykonawczego działanie takie mogłoby zostać zakwalifikowane jako mające na celu obejście tego przepisu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że w świetle obowiązujących regulacji ustawy Pzp za dopuszczalne należałoby uznać powierzenie przez gminę funkcji inwestora zastępczego osobie prawnej w trybie zamówienia in-house, po spełnieniu warunków określonych w ustawie Pzp dla tego rodzaju zamówień.

Na powyższe pytanie należy udzielić odpowiedzi przeczącej. Powierzenie wykonania funkcji inwestora zastępczego osobie prawnej, w której udziałowcami byłyby również podmioty prywatne, w ocenie ARiMR, nie może zostać zakwalifikowane jako mające na celu obejście przepisów rozporządzenia wykonawczego w zakresie podmiotów mogących ubiegać się o wsparcie w ramach operacji typu „Gospodarka wodno-ściekowa”. Brak jest bowiem regulacji, które wprost wskazywałyby, że tylko takie podmioty, o których mowa w piśmie SW mogłyby pełnić funkcję inwestora zastępczego.

Niemniej, zwracamy uwagę, że jednym z warunków udzielenia typowego zamówienia in-house, jest brak w kontrolowanej przez zamawiającego osobie prawnej bezpośredniego udziału kapitału prywatnego (art. 67 ust. 1 pkt 12 lit. c ustawy Pzp). W orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości UE udział kapitału prywatnego jest traktowany jako przeszkoda w uznaniu, iż w stosunku do danej osoby prawnej zamawiający wykonuje kontrolę analogiczną do kontroli własnych jednostek. W wyroku z dnia 11 stycznia 2005 r., C-26/03 Trybunał uznał, że „udział choćby mniejszościowy, przedsiębiorstwa prywatnego w kapitale zakładowym spółki, w której udziały ma także zainteresowana instytucja zamawiająca, wyklucza w każdym razie, by ta instytucja zamawiająca mogła sprawować nad tą spółką kontrolę analogiczną do kontroli sprawowanej nad własnymi służbami, gdyż udział w przedsiębiorstwie kapitału prywatnego podlega względem interesu prywatnego i dąży do osiągnięcia celów odmiennej natury niż cele leżące w interesie publicznym”.

Wobec powyższego, w przypadku jeżeli funkcja inwestora zastępczego miałaby zostać powierzona przez gminę np, spółce prawa handlowego w której udziały, oprócz zamawiającego, posiadałby również podmiot (przedsiębiorca) prywatny, to wydaje się, że wówczas do udzielenia takiego zamówienia winny znaleźć przepisy ustawy Pzp dotyczące trybów podstawowych udzielenia zamówienia (z wyłączeniem procedury dotyczącej udzielania zamówienia typu in-house). Art. 67 ust. 1 pkt 12 lit. c ustawy Pzp wprost wyłącza bowiem możliwość udzielenia zamówienia metodą in-house osobie prawnej z bezpośrednim udziałem kapitału prywatnego.

Przy czym zwracamy uwagę, że na mocy art. 67 ust. 10 ustawy Pzp zakazu udziału kapitału prywatnego nie stosuje się do osób prawnych z udziałem partnera prywatnego wyłonionego zgodnie z ustawą z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym lub udziału pracowników reprezentujących w sumie do 15% kapitału zakładowego spółki, posiadających łącznie do 15% głosów na zgromadzeniu wspólników albo walnym zgromadzeniu.

Ad. 3.

Odpowiadając na pytanie, czy w przypadku udzielenia przez SW ewentualnej zgody na przeniesienie własności lub posiadania dóbr nabytych w ramach realizacji operacji typu „Gospodarka wodno-ściekowa” z gminy na rzecz spółki, w której jedynymi udziałowcami są jednostki samorządu terytorialnego przypadający na beneficjenta (gminę) limit pomocy w wysokości 2 mln zł zostaje przeniesiony na przejemcę operacji (spółkę), wyrażamy następujące stanowisko.

Zgodnie z § 6 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, pomoc jest przyznawana do wysokości limitu, który w okresie realizacji Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014-2020 wynosi 2 000 000 zł na beneficjenta. Powyższe znalazło również odzwierciedlenie na gruncie PROW na lata 2014-2020. Stosownie do zapisów Programu, wysokość pomocy ze środków EFRROW na realizację operacji typu „Gospodarka wodno-ściekowa” nie może przekroczyć 2 000 000 zł na beneficjenta w okresie realizacji Programu. Przepisy rozporządzenia wykonawczego nie przewidują odrębnej regulacji w tym zakresie dla następcy prawnego beneficjenta/nabywcy własności lub posiadania dóbr objętych operacją. W takim przypadku do nabywcy/następcy beneficjenta zastosowanie znajdzie ogólna reguła dotycząca limitu pomocy, o której mowa § 6 ust. 2 ww. rozporządzenia.

Wzmiankowany przepis określa maksymalną wysokość pomocy jaką może otrzymać beneficjent (a zatem również następca prawny albo nabywca dóbr objętych operacją) w ramach PROW na lata 2014-2020. Z literalnego brzmienia tego przepisu wynika, że jeśli nabywca/następca prawny beneficjenta wykorzystał już limit pomocy w ramach innej operacji realizowanej w ramach operacji typu „Gospodarka wodno-ściekowa” w ramach PROW na lata 2014-2020, to nie byłoby podstaw do tego, aby przyznać mu pomoc, o którą występuje jako nabywca/następca prawny beneficjenta w ramach ww. typu operacji. Zgodnie bowiem z zapisami Programu oraz treścią § 6 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, limit środków finansowych przyznawany jest na beneficjenta nie zaś na operację.

W tym miejscu zwracamy uwagę, że zgodnie z przepisami rozporządzenia wykonawczego oraz postanowieniami formularza umowy o przyznanie pomocy obowiązującego dla operacji typu „Gospodarka wodno-ściekowa” (wersja 4z) w trakcie realizacji operacji (tj. przed dokonanie płatności ostatecznej) pomoc może zostać przyznana następcy prawnemu beneficjenta natomiast w okresie związania celem (tj. w ciągu 5 lat od dnia wypłaty na rzecz beneficjenta płatności końcowej) SW może wyrazić zgodę na przejęcie zobowiązań beneficjenta przez nabywcę dóbr objętych operacją albo następcę prawnego beneficjenta.

Zgodnie z § 15 ust. 2 pkt 2 ww. umowy o przyznaniu pomocy, w przypadku zaistnienia w okresie 5 lat liczonym od dnia wypłaty przez Agencję płatności końcowej uzasadnionych okoliczności, beneficjent może wystąpić do SW o wyrażenie zgody na przeniesienie własności lub posiadania nabytych dóbr objętych operacją, jeżeli przeniesienie to nastąpi na rzecz podmiotu, który spełnia warunki przyznania i wypłaty pomocy i przejmie zobowiązania dotychczasowego beneficjenta. Przytoczone postanowienie reguluje sytuację, która ma miejsce po dokonaniu płatności ostatecznej na rzecz beneficjenta. Wobec tego nabywcy, w związku z przejęciem zobowiązań wynikających z umowy zawartej z SW przez dotychczasowego beneficjenta, nie przysługuje prawo do ubiegania się o przyznanie pomocy w zakresie danej operacji. Z tego względu stwierdzić należy, że nabycie dóbr objętych operacją przez nabywcę beneficjenta w okresie 5 lat od dnia dokonania na rzecz beneficjenta płatności ostatecznej, nie ma wpływu na limit pomocy przysługujący nabywcy w całym okresie realizacji Programu. Osoba, która nabyła mienie beneficjenta po dokonaniu płatności ostatecznej nie otrzyma bowiem od ARiMR wypłaty środków finansowych.

Jeśli chodzi o zaistnienie następstwa prawnego w trakcie realizacji operacji, to jak wskazano powyżej, jeśli następca prawny beneficjenta zrealizował operację (nawet odmienną od beneficjenta) i wykorzystał na nią przysługujący mu limit środków, a następnie wystąpiłby jako następca prawny beneficjenta w celu „przejęcia operacji” po beneficjencie, to w świetle § 6 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nie byłoby podstaw do przyznania pomocy takiemu następcy prawnemu beneficjenta bowiem wiązałyby się to z przekroczeniem wysokości limitu środków przewidzianych na beneficjenta.

Ad. 4.

Odnoszące się do kwestii, czy umowy za wykonanie usługi inwestora zastępczego przez spółkę komunalną, która w imieniu zamawiającego (beneficjenta) będzie odpowiadać przed nim za organizację i koordynację działań wszystkich stron uczestniczących w procesie inwestycyjnym winny być odpłatne, informujemy co następuje.

Przez zamówienia publiczne należy rozumieć umowy odpłatne zawierane między zamawiającym a wykonawcą, których przedmiotem są usługi, dostawy lub roboty budowlane (art. 2 pkt 13 ustawy Pzp). Umowa w sprawie zamówienia publicznego cechuje się: (1) odpłatnością; (2) tym, że jej stronami są zamawiający i wykonawca; (3) przedmiotem umowy, którym są dostawy, usługi lub roboty budowlane. Omawiana definicja jest tożsama z art. 2 ust. 1 pkt 5 dyrektywy 2014/24/UE, zgodnie z którym zamówienia publiczne oznaczają umowy o charakterze odpłatnym zawierane na piśmie pomiędzy co najmniej jednym wykonawcą a co najmniej jedną instytucją zamawiającą, których przedmiotem jest wykonanie robót budowlanych, dostawa produktów lub świadczenie usług.

Wobec tego, jeżeli zatem zamawiający (gmina) udzieliłby jednostce organizacyjnej (np. spółce) zamówienia typu in-house wykazując jednocześnie m.in. spełnienie przesłanek, o których mowa w art. 67 ust. 1 pkt 12 ustawy Pzp umowa taka winna mieć charakter odpłatny bowiem w świetle przepisów ustawy Pzp umowy o zamówienia publiczne cechuje odpłatność.

Z Uwagi na to, że ARiMR powzięła wątpliwość udzielania zamówienia in house w kontekście wyroku Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 3 października 2019 r., C-285/18, a mianowicie, badania efektywności ekonomicznej zamówienia oraz jego wpływu na rynek konkurencyjny, przekazujemy Państwu dodatkowo stanowisko w tej sprawie.

Wyrok Trybunał Sprawiedliwości UE ww. sprawie rozpoznał wniosek prejudycjalny sądu litewskiego. Władze Kowna zawarły umowę ze spółką miejską z pominięciem przetargu na utrzymanie zieleni, lasów i parków w mieście, za zgodną tamtejszego Urzędu Zamówień Publicznych (tj. z zastosowaniem wyłączenia krajowego opartego o art. 12 dyrektywy 2014/24/UE). Zostały bowiem spełnione wszystkie warunki formalne udzielenia zamówienia publicznego w trybie „in-house”, a mianowicie miasto ma pełną kontrolę nad swą spółką, nie ma w niej kapitału prywatnego, ponad 90% jej działalności jest świadczona na rzecz Kowna. Odpowiadając na pytania sądu litewskiego Trybunał Sprawiedliwości UE uznał, że sam fakt spełnienia przesłanek wyłączenia dla zamówienia in-house, opartych o art. 12 dyrektywy, nie przesądza, że takie wyłączenie jest całkowicie zgodne z prawem. Jest tak przede wszystkim dlatego, że art. 12 dyrektywy upoważnia jedynie państwa członkowskie do wprowadzenia przepisów krajowych ustanawiających możliwość wyłączenia reżimu zamówień publicznych przy spełnieniu podstawowych (brzegowych), ale nie wyłącznych warunków tam wskazanych. Jednocześnie ani nie nakazuje państwom członkowskim stosowania tego wyłączenia w prawie krajowym, ani też nie zabrania im wprowadzania ewentualnych dodatkowych wymogów.

W zakresie ogólnych zasad prawa unijnego i wcześniejszego orzecznictwa, Trybunał Sprawiedliwości UE potwierdził, że z możliwości wyłączenia dla zamówień in-house należy korzystać na poziomie krajowym zawsze z poszanowaniem podstawowych zasad prawa UE, w tym zasad traktatowych, a w szczególności zasad: swobodnego przepływu towarów, swobody przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług a także zgodnie z zasadami z nich wynikającymi takimi jak: zasada równego traktowania, niedyskryminacji, wzajemnego uznawania oraz przejrzystości.

Podsumowując, Trybunał Sprawiedliwości UE zaprezentował w wyroku podejście, zgodnie z którym aby udzielić zamówienia in-house samo spełnienie przesłanek formalnych nie wystarczy.

Na gruncie obowiązujących w polskiej ustawie Pzp regulacji dotyczących zamówień in-house dotychczasowa praktyka opierała się na twierdzeniu, że wystarczy spełnienie formalnych przesłanek wyłączenia opartych na art. 12 dyrektywy 2014/24/UE (o których mowa w art. 67 ust. 1 pkt 12-15). Takie zapatrywanie potwierdzały orzeczenia KIO. Przykładowo w wyroku z dnia 7 lutego 2017 r., KIO

96/17, „Izba podzieliła pogląd strony zamawiającej, że wskazywane w odwołaniu przepisy (Traktatu o funkcjonowaniu UE oraz ustawy Pzp) nie nakładają na zamawiającego obowiązku wykazania, że planując udzielenie zamówienia w trybie z wolnej ręki jest obowiązany także wykazać, przedstawiając analizy, że nie narusza zasad konkurencji w inny sposób, aniżeli poprzez wykazanie przesłanek wymaganych art. 67 ust. 1 pkt 12 Pzp dla zastosowania tej podstawy prawnej. (...) Izba (...) podkreśliła, że ustawa Pzp, w tym art. 67 ust. 1 i nast. (podobnie art. 12 dyrektywy) takiego obowiązku nie przewiduje. Nie można zatem domagać się od zamawiającego przedłożenia takiej analizy, w jakiejś szczególnej formie”.

W świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 3 października 2019 r., C-285/18 można dojść do wniosku, że takie formalistyczne podejście może okazać się niewystarczające dla prawidłowego udzielenia zamówienia typu in-house. W celu zapewnienia przez zamawiających bezpieczeństwa prawnego każdorazowe skorzystanie z możliwości udzielenia takiego zamówienia winna poprzedzać analiza zgodności z prawem takiego rozwiązania i to nie tylko z punktu widzenia przepisów krajowych opartych o art. 12 dyrektywy, ale również przy uwzględnieniu całokształtu obowiązujących uwarunkowań prawnych, które nie muszą wynikać tylko z przepisów o zamówieniach publicznych, ale mogą być zawarte w innych aktach prawnych np. w prawie konkurencji.

Niemniej na tę chwilę trudno wskazać konkretne instrumentarium, za pomocą którego zamawiający mieliby wykazywać spełnienie dodatkowych przesłanek (oprócz formalnych wynikających z ustawy Pzp) dla zamówienia typu in-house, zgodnie ze stanowiskiem Trybunału Sprawiedliwości UE wyrażonym w wyroku z dnia 3 października 2019 r., a w konsekwencji miałyby następować weryfikacja prawidłowości udzielenia takiego zamówienia przez właściwe organy.

Obecnie brak jest orzecznictwa KIO w tym zakresie jak również wytycznych Prezesa UZP (wyrok Trybunału jest bowiem stosunkowo świeży). Wydaje się, że pierwsze orzeczenia KIO po ww. wyroku Trybunału Sprawiedliwości UE oraz stanowiska Prezesa UZP w tej sprawie powinny wyjaśnić sytuację na rynku polskim i od zapatrywania tych organów należałoby uzależnić podejście do przedmiotowej kwestii.

Departament Działania
Delegowanych
p.o. ZASTĘPCY DYREKTORA
0. 2 r

Bogusław Uściński

Do wiadomości:

Pani Joanna Gierulska- Dyrektor Departamentu Rozwoju Obszarów Wiejskich Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi, ul. Wspólna 30, 00-930 Warszawa.